

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Deception, risk, and evasion: the politics of sovereign debt in emerging markets

Brown, K.J.

Citation

Brown, K. J. (2025, September 30). *Deception, risk, and evasion: the politics of sovereign debt in emerging markets*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4262400>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4262400>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Samenvatting

Dit proefschrift onderzoekt hoe regeringen en burgers in het ‘Global South’ strategisch omgaan met de politiek van staatsschulden. Tegen de achtergrond van stijgende schulden als gevolg van de COVID-19-pandemie, wereldwijde renteverhogingen en geopolitieke schokken, behandelt het drie belangrijke vragen: waarom verbergen regeringen schulden, hoe reageren internationale financiële instellingen (IFI’s) zoals het IMF op financiële risico’s en hoe beïnvloedt bezuinigingsbeleid het gedrag van burgers? In plaats van schuldpolitiek te beschouwen als puur technocratisch of van buitenaf opgelegd, benadrukt het onderzoek het strategische en vaak misleidende gedrag van regeringen, instellingen en burgers.

In essentie stelt het proefschrift dat lage- en middeninkomenslanden geen passieve spelers zijn in de mondiale financiële wereld. In plaats daarvan manipuleren ze actief de transparantie van schulden, maken ze gebruik van lacunes in het toezicht en stemmen ze hun strategieën af op het maximaliseren van de fiscale ruimte en het politieke voortbestaan. Aan de hand van drie empirische hoofdstukken richt de studie zich op het gedrag van regeringen, de strategische belangen van IFI’s en de reacties van burgers op begrotingsbezuinigingen.

Hoofdstuk 2 onderzoekt waarom Afrikaanse regeringen vaak nalaten Chinese leningen te melden aan het IMF en de Wereldbank. Aan de hand van recent beschikbare gegevens wordt aangetoond dat meer dan de helft van de officiële Chinese leningen aan Sub-Sahara Afrika tussen 2000 en 2017 niet in de officiële schuldregisters zijn opgenomen. Regeringen zijn eerder geneigd deze schulden te verbergen wanneer hun buitenlandse schuldniveaus de drempels van het IMF/de Wereldbank naderen, die bepalend zijn voor de toegang tot concessionele financiering. Tijdens IMF-leningprogramma’s, wanneer het toezicht toeneemt, rapporteren regeringen hun schulden echter nauwkeuriger, wat erop wijst dat het verbergen van schulden een weloverwogen politieke beslissing is en geen administratieve fout.

Hoofdstuk 3 onderzoekt of de kredietbeslissingen van het IMF worden ingegeven door de

behoeften van de kredietnemers of door het eigen financiële belang van de instelling. Een nieuwe index van de “risicoblootstelling” van het IMF laat zien dat wanneer het Fonds een groter aandeel van de leningen aan risicovolle kredietnemers in handen heeft, het strengere voorwaarden stelt aan nieuwe leningen. Dit gedrag wordt nog versterkt wanneer de reserves van het IMF laag zijn, wat erop wijst dat het Fonds zich meer als een voorzichtige crediteur gedraagt dan als een neutrale kredietverstrekker in laatste instantie. Deze bevindingen stellen het verhaal dat het beleid van het IMF uitsluitend op de fundamentele factoren van de kredietnemer is gebaseerd, ter discussie.

Hoofdstuk 4 onderzoekt hoe bezuinigingsmaatregelen het gedrag van burgers beïnvloeden. Aan de hand van macro-economische gegevens, enquêtes en een experiment in Brazilië concludeert het onderzoek dat begrotingsconsolidatie vaak leidt tot meer belastingontduiking en kapitaalvlucht, vooral wanneer het vertrouwen in de overheid laag is. In sommige gevallen ondermijnt bezuinigen het vermogen van de staat om inkomsten te genereren, waardoor de begrotingsinstabiliteit toeneemt.

Theoretisch levert het onderzoek een bijdrage aan de internationale politieke economische literatuur door het concept van financiële staatsmanschap uit te breiden naar het Global South. Traditioneel gezien als een instrument van machtige crediteuren, blijkt financiële staatsmanschap hier ook door debiteuren te worden gebruikt. Door middel van strategieën zoals selectieve openbaarmaking, juridische manipulatie en samenwerking met ondoorzichtige crediteuren zoals China, proberen regeringen in ontwikkelingslanden weer enige invloed te krijgen op de wereldmarkten. Het onderzoek draagt ook bij aan het debat over de rol en effectiviteit van het IMF, door de opvatting dat het Fonds een neutrale technocratische actor is ter discussie te stellen en in plaats daarvan te suggereren dat zijn gedrag een weerspiegeling is van institutionele overlevingslogica. Uiteindelijk onderstreept dit proefschrift de noodzaak om opnieuw na te denken over hoe staatsschulden worden beheerd, gecontroleerd en verantwoord, met name voor de meest kwetsbare economieën ter wereld.